

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

מאמר
כי חלק הוי' עמו – ה'תשל"ה

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבנ"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא-לאור ליום הכיפורים, ה'תשפ"ב

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושתים לבריאה

שנת המאה ועשרים להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע

פתח דבר

לקראת יום הכיפורים הבעל"ט, הננו מוציאים לאור (בהוצאה חדשה ומתוקנת) מאמר ד"ה כי חלק הוי' עמו, שנאמר בהתוועדות ש"פ האזינו, י"ב תשרי ה'תשל"ה, הנחה בלתי מוגה; וברכות ערב יום הכיפורים ה'תשל"ה.

*

בתור הוספה — מכתב (תדפיס מכרכי אגרות-קודש שמכינים עתה לדפוס).

*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו'", ומלכנו נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

ועד הנחות בלה"ק

וא"ו תשרי, ה'תשפ"ב,
שנת המאה ועשרים להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע,
ברוקלין, נ.י.

©

Published and Copyright 2021 by
LAHAK HANOCHOS INC.

788 Eastern Parkway Suite #408 | Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a registered trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5782 • 2021

Printed in the United States of America

נדפס באדיבות דפוס
The PrintHouse
538 Johnson Ave. Brooklyn N.Y. 11237
(718) 628-6700

נסדר והוכן לדפוס
על ידי חיים שאול בן חנה
"ועד הנחות בלה"ק"
(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

תוכן המאמר

חלק הוי' עמו – שכל ישראל, אפילו אלו שבדרגת עם, מלשון עוממות, הם חלק מן העצם (הוי', שכולל גם קוצו של יו"ד), שעל ידו תופסים בכולו. ולמטה מזה – יעקב (יו"ד עקב) חבל (שקצהו אחד למעלה וקצהו אחד למטה) נחלתו, שזהו כפי שהנשמה נמשכת למטה, שגם אז היא חלק מן העצם, והיינו לפי שגם בשרש הנשמה – מאן דנפח מתוכי' נפח, שתוכיותו ופנימיותו נמשכת בבחי' ויפח. ומזה נמשך גם כפי שהנשמה באה בבחי' מאמר – בצלמנו וכדמותנו, סוכ"ע וממכ"ע.

וכל זה נמשך גם בירידתה בגוף – ימצאהו בארץ מדבר, ולמטה מזה – בתהו ילל ישימון, בעוה"ז התחתון. שגם שם לא משתנה העצם. ונעשה ע"י שאתה משמרה, שהו"ע המשכת מקיף העליון – יסובבנהו, שבכח זה ביכלתו לעשות בנין ודירה לו ית' בתחתונים – יבוננהו. אך חיבור בחי' אתה משמרה עם הנשמה כפי שהיא למטה נעשה ע"י ענין הצור, שהו"ע עבודת התשובה שמגעת בבחי' הצור שלמעלה מבחי' הוי'. ועי"ז פועלים הענין דהנה מקום אתי, שה"מקום" נעשה „אתי" – דירה בתחתונים.

בס"ד. ש"פ האזינו, י"ב תשרי, ה'תשל"ה

(הנחה בלתי מוגה)

כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו¹. וידועים כמה דיוקים בפסוק זה (ובפסוקים שלאחריו) מרבותינו נשיאינו (החל מאגה"ק²), דלכאורה לא שייך לשון חלק כלל באלקות ית' שאינו מתחלק לחלקים ח"ו. וביותר יוקשה אומרו חלק הוי', דבשלמא בשם אלקים, להיותו לשון רבים³, שייך לומר בו חלק, אבל כיון שכאן נזכר שם הוי', אינו מובן, איך שייך לומר חלק (משם) הוי'.

ב) וממשיך בכתוב, יעקב חבל נחלתו, שזהו למטה מהענין דחלק הוי' עמו (כדלקמן). ובהקדים שלפעמים סדר הפסוקים מלמטה למעלה, ולפעמים הסדר הוא מלמעלה למטה, ובפסוקים אלו הסדר הוא מלמעלה למטה, כמובן מזה שבפסוק שלאח"ז⁴ נאמר ימצאהו בארץ מדבר גו'. ובפסוק זה גופא נאמר תחילה ימצאהו בארץ מדבר ואח"כ בתהו ילל ישימון, שהסדר בזה הוא מלמעלה למטה, כי, ענין המדבר, אף שאינו מקום ישוב, ארץ צי' בלי מים⁵, שלכן אינו מקום צמיחת עצים כו', ואין בו מאכל ומשקה כו', מ"מ, אין בו דבר המזיק, ולמטה מזה הוא מ"ש לאח"ז ובתהו ילל ישימון, שזהו דבר המזיק כו'. וכן הוא בב' הענינים שבפסוק כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו, שסדרם הוא מלמעלה למטה. ולאח"ז מתחיל סדר העליות מלמטה למעלה, כנשר יעיר קנו וגו', עד הוי' בדד ינחנו ואין עמו א-ל נכר⁶. וכל זה בא בהמשך למ"ש לפנ"ז⁷, יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי, דמטר הו"ע האתעדל"ע הבאה לאחר האתעדל"ת⁸, וטל, שאינו נעצר לעולם⁹, הו"ע אתעדל"ע שלמעלה מאתעדל"ת, שהיא המשכה שלמעלה מהשתלשלות, בדוגמת הוי' בדד ינחנו גו'.

(6) שם, יא"ב.

(7) שם, ב.

(8) ראה לקו"ת עג, ב ואילך.

(9) ראה תענית ג, א.

(1) פרשתנו לב, ט.

(2) סימן ז.

(3) ראה פרש"י וישלח לה, ז. ועוד.

(4) שם, י.

(5) לשון הכתוב — תהלים סג, ב.

ג) **וביאור** הענין, הנה מ"ש כי חלק הוי' עמו היינו שישראל הם חלק מן העצם (שהרי שם הוי' הוא שם העצם¹⁰), שבו נמצא כל העצם, כמאמר הבעש"ט (שהובא בכ"מ¹¹) העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו, או בסגנון אחר, שחלק מן העצם נמצא בו כל העצם¹². והגם שמבואר באגה"ת¹³ שחלק הוי' עמו היינו חלק משם הוי' ב"ה, שיש בו ד' אותיות, שהם כנגד ד' עולמות אבי"ע¹⁴, וכמו"כ יש ד' דרגות בנשמה, טהורה בראתה יצרתה נפחתה¹⁵, מ"מ, קאי (חלק) הוי' גם על (חלק מן) העצם שלמעלה מד' האותיות, דהיינו בחי' קוצו של יו"ד שלמעלה מד' האותיות [שהרי ד' האותיות דשם הוי' התחלתן באות יו"ד (וכפי שמבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר בכמה שיחות¹⁶ שכל אות מתחילה מנקודה כו'), ולמעלה מזה הוא הקוצו של יו"ד], כמבואר באגה"ת¹³ שהקוץ שעל היו"ד רומז לבחי' רצון (ולא רצון סתם, אלא רצון) העליון ב"ה כו'. ועז"נ כי חלק הוי' עמו, עמו דייקא, היינו שקאי אפילו על אלו שהם בדרגת עם מלשון (גחלים) עוממות כו'¹⁷. וכמבואר בתניא¹⁸ שלכל איש ישראל כו' (אפילו מי שהוא בבחי' עם) יש שתי נשמות כו', ונפש השנית בישראל היא חלק אלקה (וכנ"ל שהעצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו) ממעל ממש, ממש דייקא, כידוע ב' הפירושים בזה¹⁹.

וממשיך בכתוב, יעקב חבל נחלתו, שזהו למטה מהענין דחלק הוי' עמו, שקאי על הנשמה כפי שהיא מצד עצמה, ואילו ענין החבל הוא²⁰ שראשו א' קשור למעלה וקצהו למטה כו', שזהו כפי שהנשמה נמשכת למטה, ועד לאופן שיכול להיות הפסק באחד מתרי"ג החבלים הדקים שמהם שזור חבל ההמשכה כו'. וזהו יעקב חבל נחלתו, יעקב דייקא, שהו"ע י' עקב²¹, שמורה על ההמשכה למטה כו', שגם שם

16 ראה גם ספר השיחות תרצ"ד ע' 320.

אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ט ע' תפה.

17 ראה תניא שעיהוה"א פ"ז (פא, ב).

סה"מ תר"ס ע' ה.

18 פ"א ורפ"ב.

19 ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ

ח"ד ע' תד. שם ע' תז.

20 ראה תניא אגה"ת פ"ה.

21 פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים)

בערכו. עץ חיים שער ג (שער סדר האצילות)

פ"ב. תו"א ויצא כא, א. לקו"ת ר"ה סב, ג.

10 כסף משנה הל' ע"ז פ"ב ה"ז. פרדס

שער יט (שער שם בן ד'). מו"נ ח"א פס"א

ואילך.

11 המשך תרס"ו ע' תרפח. ספר השיחות

תשי"א ע' 32 ובהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א

שם.

12 ראה סה"מ תרפ"ט ס"ע רג ואילך. ע'

רמג. וראה סה"מ תרס"ט ע' עג.

13 פרק ד.

14 עץ חיים שער מב (שער דרושי

אבי"ע) פ"א-ב.

15 ראה לקו"ת שם עא, ג. ובכ"מ.

היא חלק מן העצם. וכל זה הוא באופן ד(יעקב חבל) נחלתו, שהו"ע הירושה, הון עתק שלא עמל בו כו'²².

והענין בזה, דהנה, נת"ל²³ שענין הנשמה ישנו כבר לפני המאמר נעשה אדם גו'²⁴, שזהו מ"ש²⁵ ויפח באפיו נשמת חיים, דמאן דנפח מתוכי נפח, פי' מתוכיותו ומפנימיותו²⁶, שיש בזה ב' ענינים, הענין דמתוכי, תוכיותו ופנימיותו, שזהו העצם, והענין דנפח, שהו"ע ההמשכה כו'. ומב' ענינים אלו שבנשמה כפי שהיא בבחי' ויפח, נמשך דוגמת ב' ענינים אלו גם בנשמה כפי שבאה בבחי' מאמר, שזהו"ע נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, דצלמנו הוא עצם הדבר, ודמותנו היינו שהוא רק דומה לו כו'²⁷, שזהו כפי שהנשמה נמשכת בבחי' סוכ"ע (בצלמנו) וממכ"ע (כדמותנו)²⁸. וזהו שגם בבחי' יעקב חבל נחלתו, בחי' י' עקב, ישנו בחי' העצם ממש, דכיון שבשרש הנשמה כפי שהיא בבחי' ויפח ישנו לא רק הענין דתוכיותו ופנימיותו, אלא גם הענין דמתוכי נפח (ענין ההמשכה), לכן גם כפי שהנשמה באה בהמשכה למטה, יעקב חבל נחלתו, הרי היא חלק מן העצם.

ד) **והנה** כל זה הוא בנוגע לנשמה. ולאח"ז ממשיך בכתוב, ימצאהו בארץ מדבר, דקאי על הגוף, אלא שלהיותו גוף של איש הישראלי, לכן הרי זה רק ענין של מדבר, שאינו ענין המזיק כו'. ולאח"ז ממשיך וכתהו ילל ישימון, דקאי על עוה"ז התחתון שאין תחתון למטה הימנו, ועד שהרשעים גוברים בו²⁹, שזהו לא רק ענין של מדבר, אלא גם דבר המזיק כו'.

אמנם אף שירידת הנשמה בגוף היא ירידה גדולה ועצומה, מאיגרא רמה לבירא עמיקתא³⁰, היינו, לא רק לבירא סתם, שהו"ע הגוף (ארץ מדבר), אלא לבירא עמיקתא, שזהו עוה"ז התחתון (בתהו ילל ישימון), הרי ירידה זו היא צורך עלי, ועד שהעלי צ"ל למעלה מהאיגרא

ד"ה יו"ט של ר"ה תרצ"ו פ"בג (סה"מ תרצ"ו ע' 3 ואילך).
 (28) ראה מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ג ח"ב ע' תשנ. תרס"ט ע' ע.
 (29) עץ חיים שער מב (שער דרושי אבי"ע) ספ"ד. תניא פ"ו (י, סע"ב).
 (30) לשון חז"ל — חגיגה ה, ב.

(22) ראה תניא פל"ג.
 (23) ד"ה תקעו דיום ב' דר"ה (לעיל ע' ...).
 (24) בראשית א, כו.
 (25) שם ב, ז.
 (26) תניא רפ"ב בשם הזהר.
 (27) ראה גם ד"ה א"ר אבהו למה תוקעין תרצ"א פ"ג"ה (סה"מ תרצ"א ס"ע יט ואילך).

רמה שמשם היתה הירידה. אך לכאורה מניין ישנו הכח לזה. הנה כללות הביאור בזה הוא לפי שחלק הוי' עמו, חלק מן העצם, שכשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלולו (כנ"ל), והרי העצם אין בו שינויים, ולכן גם בהיותו בתהו ילל ישימון, אין בו שינויים כו'. אך ביאור הענין בפרטיות יותר הוא, כמבואר בדרושים³¹ בענין ואתה משמרה בקרבי, שזוהי בחי' שלמעלה גם מבחי' טהורה היא, וכמשל השומר שצריך להיות חזק יותר מהנשמרים כו'. וזהו יסובבנהו שהו"ע המשכת מקיף עליון כו'³². ולאח"ז נאמר יבוננהו, מלשון בנין, היינו, שאפילו כפי שבא למטה, יש לו הכח לעשות בנין ודירה לו ית' בתחתונים (כלשון הידוע³³), שזהו בכח המקיף דיסובבנהו כו'.

ה) **אך** כדי לחבר בחי' אתה משמרה עם הנשמה כפי שהיא למטה באופן שיומשך בפרטים כו' (שהרי בשביל ענין הבנין צ"ל פרטים דוקא), הנה על זה הר"ע הצור³⁴, כמ"ש³⁵ הנה מקום אתי גו' והי' בעבור כבודי ושמתיך בנקרת הצור. והענין בזה, דהנה איתא במדרש³⁶ דמ"ש הנה מקום אתי היינו שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו. ולכאורה אינו מובן, דמאחר שאין העולם מקומו, היינו שזוהי בחי' שלמעלה מבחי' מקום, מדוע צריך להזכיר ענין המקום, והול"ל מיד ושמתיך בנקרת הצור. ובשלמא מ"ש והי' בעבור כבודי, הרי זה לפי שבגלל זה יש צורך בענין ושמתיך בנקרת הצור, כי, בעבור כבודי הוא כמו עוברי רצונו, שעוברים על התורה שנקראת כבוד, דאין כבוד אלא תורה³⁷, שאז נכבה האש דהוי' אלקיך אש אוכלה הוא³⁸, שאחיזתו היא ע"י הפתילה שהו"ע התומ"צ. ולכן יש צורך בענין ושמתיך בנקרת הצור, כמבואר בלקו"ת³⁹ שצריך להוציא את האש מהצור, וכמו למטה, שאם נכבה מאור האש, אזי מוציאים את האש מצור החלמיש (וענין זה למטה הוא לפי שכן הוא למעלה כו'), שבשביל זה יש צורך ביגיעה, ועד לאופן שנקרא בשם הכאה כו', שהו"ע עבודת התשובה שמגעת בבחי' הצור

(34) בהבא לקמן — ראה אוה"ת דברים

ח"ה ס"ע ב'קל ואילך. סה"מ תר"ל ע' שיג ואילך. שם ע' שיז ואילך.

(35) תשא לג, כא-כב.

(36) ב"ר פס"ח, ט. שמו"ר ס"פ מה.

(37) אבות פ"ג, ג.

(38) ואתחנן ד, כד.

(39) אחרי כו, ג.

(31) אוה"ת דברים ע' כט.

(32) ראה אוה"ת פרשתנו ס"ע א'תרעא.

סד"ה כנשר תרע"ה (המשך תער"ב ח"ב ע' עתר [ח"ג ע' תתקין]).

(33) ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז.

ב"ר ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא פל"ו.

ובכ"מ.

שלמעלה מבחי' הו' כו'. ועי"ז פועלים המשכת היגמה"ר שלמעלה מכל סדר השתלשלות כו'. אך עדיין אינו מובן מ"ש הנה מקום אתי גו', מדוע מקדים להזכיר ענין המקום. אך הענין הוא, שבכדי לפעול ענין הבנין, שהו"ע יבוננהו, צריך להיות דוקא ענין המקום, שבו פועלים הענין דדירה בתחתונים³³, שעי"ז הנה מקום אתי, שהמקום נעשה אתי. אלא שבזה גופא צ"ל ההמשכה מבחי' שלמעלה מבחי' מקום, שזהו שאמרו הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו. אבל כל זה צריך להיות נמשך בבחי' מקום דוקא, ששם הו"ע התשובה, ששייך דוקא למטה ולא בג"ע (כמבואר בסהמ"צ להצ"צ⁴⁰).

ולהעיר שענין זה שייך גם כשקורין פרשת האזינו לאחר יוה"כ, כידוע הסיפור⁴¹ שפעם למחרת יו"כ נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר לאביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע ושאל אותו, ומה עכשיו, וענה לו, איצטער דאָרף מען ערשט תשובה טאָן, והיינו, שגם לאחר נעילה דיוהכ"פ שזהו תכלית העלי' שבעבודת התשובה, הנה עדיין צ"ל ענין התשובה כו', שזהו בד' הימים שבין יוה"כ לסוכות, שהם כנגד ד' האותיות שבשם הו"י⁴¹ (הגם שהתשובה היא למעלה משם הו"י).

ו) ומזה באים לתכלית העילוי דהו"י בדד ינחנו⁴², שהוא למעלה מעשר ספירות כו' (דאף שבדד בגימטריא עשר, הרי מבאר הצ"צ⁴³ שקאי על ע"ס הגנוזות ולמעלה יותר כו'), שזהו ע"ד מ"ש בפ' ברכה⁴⁴ בטח בדד עין יעקב, שענין זה יהי' לעת"ל, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובעגלא דידן.

42) ראה לקו"ת פרשתנו עח, ב-ג. אוה"ת שם ע' א'תרצא. ועוד.
43) אוה"ת נ"ך ח"ב ס"ע א'לד.
44) לג, כח.

40) קמב, סע"א ואילך. וראה גם לקו"ת פינחס עה, ג.
41) ראה ספר השיחות תרפ"ט ע' 25.
וש"נ.

בס"ד. ברכת* כ"ק אדמו"ר שליט"א
ערב יום הכיפורים אחרי תפלת מנחה, ה'תשל"ה.

השי"ת יתן חתימה וגמר חתימה טובה לכל אחד ואחת בתוככי כלל ישראל בגשמיות וברוחניות גם יחד, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים.

וכיון שהתחלת השנה היא ביום שהוכפל בו כי טוב, טוב לשמים וטוב לבריות — יומשך כל זה בענינים הרוחניים* של כל אחד ואחת ובענינים הגשמיים* של כל אחד ואחת,

שיוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות שבין אדם למקום ומצוות שבין אדם לחבירו, מתוך שמחה וטוב לבב, ומתוך התעוררות תשובה אמיתית, תשובה עילאה שהיא תשובה מתוך שמחה².

ולהמשיך כל הברכות בעגלא דידן, וכאמור — למטה מעשרה טפחים.

ותהי' שנת אורה, וכל הברכות שכל אחת מתחילה באות מהאל"ף ביי"ת, עד שנת תורה.

וילמדו תורה ויקיימו מצוות מתוך שלום ובטחון בכל מקום ומקום — בחוץ לארץ ובארץ הקודש, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"³.

ובקרוב ממש יוליך משיח צדקנו את כל אחד מבנ"י שנמצאים בחו"ל וכל אחד מבנ"י שנמצאים בארץ הקודש — אל הגאולה האמיתית והשלימה, למטה מעשרה טפחים, ובעגלא דידן. אמן כן יהי רצון.

(א) דבכאו"א מהם יש נפש וגוף — רוחניות וגשמיות.
(ב) ראה תניא אגה"ת פי"א (ק, סע"ב ואילך).
(ג) עקב יא, יב.

(* הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (באידיש), ונדפס בהוספות ללקו"ש חי"ד ע' 390 ואילך. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ ע"י המו"ל.

בס"ד. ברכת* כ"ק אדמו"ר שליט"א להתלמידים שיחיו
ערב יום הכיפורים לפני כל נדרי, ה'תשל"ה.

"וידבר גו' דבר גו' יברכך גו' יאר גו' ישא גו' ושמו גו' ואני
אברכם".*

השי"ת יברך את כל אחד מכם וכולכם ביחד בברכה האמורה
לעיל^ב, שבכללותה היא — חתימה וגמר חתימה טובה בגשמיות
וברוחניות גם יחד למטה מעשרה טפחים בטוב הנראה והנגלה (בכל
הפרטים האמורים לעיל).

נוסף על זה — הצלחה רבה ומיוחדת בשליחות המיוחדת שיש
לכל אחד מכם ולכולכם ביחד — ללמוד תורה בהתמדה ושקידה, נגלה
וחסידות, ולימוד מתוך דחילו ורחימו דסלקא לעילא^ג, וזה פועל אח"כ
גם כל פעולתו למטה, עאכו"כ לימוד המביא לידי מעשה — קיום
המצוות בהידור,

ולכבוש את העולם מתוך שמחה וטוב לבב ובקלות — העולם
קטן זה האדם^ד, והעולם כפשוטו — שיהי' עולם של תורה, ואז יהי'
עולם של "תורה אור" (וע"י המעשה —) של "נר מצוה"^ה,

ולהאיר את חושך הגלותי כפשוטו וברוחניות, ובקרוב ממש,
ומתוך הרחבה,

וע"י אור התורה ביחד עם נר מצוה, נגלה וחסידות ויפוצו
מעינותיך חוצה — להמשיך בקרוב ממש את הגאולה האמיתית
והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ג) תניא פ"מ ובקו"א לשם.
ד) תנחומא פקודי ג. ועוד.
ה) משלי ו, כג.
ו) ראה תניא אגה"ק ס"ד — הפעולות
בוה דצדקה ותפלה.

(* הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א
(באידיש), ונדפס בהוספות ללקו"ש חי"ד ע'
391. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני
מ"מ ע"י המו"ל.
א) נשא ו, כב ואילך.
ב) לאחרי תפלת מנחה.

הוספה

בי"ה, ה' תשרי תשכ"ג
ברוקלין

האברך ... שי

שלום וברכה!

במענה למכתבו ממוצש"ק כ"ה אלול.

בעת רצון יזכירוהו על הציון הקי של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע למילוי משאלות לבבו לטובה בכל הענינים אודותם כותב.

ולכתבו אשר קשה להיות וכו', הנה אמרו חכמנו ז"ל אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ואינו מבקש אלא לפי כחן, והרי האמור מובן גם בשכל הבריא, שהרי כיון שנותן התורה הוא יוצר האדם ועצם הטוב, בודאי אשר לא יעמיס עליו עוד שאינה לפי כח היצור שברא, והרי כאמור הוא עצם הטוב ומטבע הטוב להיטיב, ולא עוד אלא שהבטיחונו חז"ל אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו הרבה מלמעלה, ואם בכל אחד הדברים אמורים עאכ"כ בגיל הנוער אשר כחם חדש אתם וכן המרץ, ועדיין לא נכנסו למלחמת החיים.

ולכתבו אשר לפעמים תכופות וכו', רואים במוחש אשר כשמחליטים בתוקף המתאים שאי אפשר להתנהג כי אם מתאים להוראות תורתנו תורת חיים, אשר הקישוים קטנים הם מאשר חשבו מראש, כמה דרכים חדשים נפתחים להתגבר עליהם וכו', ובסגנון הרגיל באה"ק ת"ו, אשר כשמחליטים אין ברירה, זוהי תחלת הנצחון, ובפרט שנמצאים אנו בימים עליהם נאמר, דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב, והשנה שנת סגולה, שנת המאה וחמשים שנה להסתלקות הילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן.

בברכה לבשו"ט ולחתימה וגמח"ט

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר

אמרו חכמנו ז"ל אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו: ע"ז ג, סע"א.
ואינו מבקש אלא לפי כחן: במדב"ר פ"ב, ג. תנחומא נשא יא.
הוא עצם הטוב ומטבע הטוב להיטיב: ראה לקו"ש חכ"ד ע' 334 הערה ד"ה מספרי הח"ן. וש"נ.
שהבטיחונו חז"ל אדם מקדש עצמו כו': ראה יומא לט, רע"א. תניא ספכ"ז.
רואים במוחש אשר כשמחליטים בתוקף המתאים כו': ראה גם אג"ק ח"ט אגרת זירלד. ח"כ אגרת ז'תקצד (ס"ע קסט ואילך). בכ"מ.
תורת חיים: נוסח התפלה (ברכת שים שלום).
בימים עליהם נאמר, דרשו ה' בהמצאו גו': ישע"י נה, ו. ר"ה יח, א. וש"נ.

לזכות

הרה"ח הרה"ת ר' ישעי' זושא בן חנה רבקה

לרפואה שלימה וקרובה

ושלא יישאר שום רושם כלל

ולאריכות ימים ושנים טובות ובריאות

ויוכל להמשיך בעבודתו בקודש

בהרבצת התורה ובהפצת המעיינות

ותורה מביאה רפואה לעולם